

Sygn. akt II CSK 181/21

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa "E." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Przedsiębiorstwu "B." spółce akcyjnej w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 czerwca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 2 grudnia 2020 r., sygn. akt I AGa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącej na rzecz pozwanego 5400 (pięć tysięcy
czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka E. sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 2 grudnia 2020 r. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został uzasadniony tym, że Sąd drugiej instancji przyjął, iż doszło do zmiany umowy zawartej pomiędzy stronami w sposób odformalizowany (bez zachowania formy pisemnej), a jednocześnie ustalił, że zgodnie z umową dla jej zmiany strony zastrzegły formę pisemną pod rygorem nieważności, Sąd zaś nie poczynił wszelkich koniecznych ustaleń faktycznych w sprawie oraz odrzucił wnioski opinii biegłego bez zasięgnięcia wiadomości specjalnych.

Argumentacja przedstawiona przez skarżącą nie przekonuje jednak, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia prawa, skutkującego oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanie

faktycznym. Przede wszystkim należy zauważyć, że skarżąca, koncentrując się na zarzucie dotyczącym formy czynności prawnej w istocie kwestionuje dokonane w sprawie ustalenia faktyczne i ocenę zawartą przez strony umowy o roboty budowlane. Kwestią sporną było bowiem to, czy każda zmiana sposobu wykonania obiektu oznaczała zmianę umowy, wymagającą udokumentowania w formie pisemnej pod rygorem nieważności umowy. W sprawie ustalono, że umowa zastrzegała dokonywanie zmian umowy w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Jednocześnie jednak wynika z ustaleń, że istniała możliwość zmiany zakresu robót bez pisemnej zmiany umowy. Ocena w postępowaniu kasacyjnym, czy zmiana zakresu robót dokonana przez pozwanego w trakcie realizacji inwestycji wymagała zmiany umowy w określonej formie wymaga wykładni zawartej przez strony umowy, co nie jest możliwe wobec braku zarzutu naruszenia art. 65 k.c. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania koncentruje się w istocie na kwestionowaniu ustaleń faktycznych i zmierza do instancyjnej kontroli zaskarżonego orzeczenia, co - jak wskazano na wstępie - nie respektuje publicznoprawnego charakteru postępowania przed Sądem Najwyższym.

Odnosząc się z kolei do niepoczynienia przez Sąd Apelacyjny wszelkich koniecznych ustaleń faktycznych oraz odrzucenia wniosków opinii biegłego bez zasięgnięcia wiadomości specjalnych, należy wskazać, że tak sformułowane zastrzeżenia są niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym, gdyż ustawodawca wyraźnie uregulował w art. 398¹³ § 2 k.p.c., iż w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia; ponadto podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.